

РЕШЕНИЕ

№ 120

гр. София, 16.06.2021 г.

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и пети септември две хиляди и двадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Бисер Троянов

ЧЛЕНОВЕ: Петя Шишкова

Петя Колева

в присъствието на секретаря Марияна Иванчева и прокурора от ВКП Атанас Гебрев, като разгледа докладваното от съдия Шишкова КНД № 216 по описа за 2020г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.346, т.1 от НПК.

Образувано е по повод на постъпили касационни жалби срещу решение № 341 от 07.08.2019г., постановено по ВНОХД № 94/19г. по описа на Софийски апелативен съд, с което частично е изменена присъда № 66 от 10.03.2017г. по НОХД № 894/2008г. на Софийски градски съд. Подсъдими по делото са девет лица, както следва:

М. М. П. е признат от първоинстанционния съд за виновен в извършено престъпление по чл.321, ал.1 от НК и е осъден на лишаване от свобода за срок от три години. По обвинението за престъпление по чл.210 от НК е оправдан. Въззивният съд е прекратил изцяло наказателното производство срещу него поради изтекла абсолютна давност.

В. Н. К., К. Г. К., В. Р. Й., Ц. П. Й., Д. Х. А. и Н. Н. К. са признати от първоинстанционния съд за виновни в осъществяване на престъпление по чл.321, ал.2 от НК и всеки от тях е осъден на лишаване от свобода за срок от една година. Признати са за виновни и за престъпление по чл.212, ал.4, вр. ал.1 от НК и са осъдени на лишаване от свобода за срок от три години, конфискация на една четвърт от имуществото и на лишаване от право да управляват търговски дружества. На основание чл.23 от НК им е наложено по-тежкото от така определените наказания, а именно – лишаване от свобода за срок от три години, чието изпълнение е отложено за петгодишен изпитателен срок, като са присъединени наказанията конфискация и лишаване от права. Въззивната инстанция е отменила частично присъдата и е прекратила наказателното производство по обвинението за престъпление по чл.321, ал.2 от НК поради изтекла абсолютна давност, и е потвърдила присъдата в частта за осъществена документна измама.

С. Н. К. е признат от първоинстанционния съд за виновен в това, че като длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение – директор на Д. а. „Д. р. и в. з.“ извършил двадесет отделни престъпления по чл.282, ал.3 от НК, повечето от които продължавани, в съучастие с В. Ц. като помагач, и на основание чл.23 от НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от три години, чието изтърпяване е отложено за петгодишен изпитателен срок, и лишаване от право да заема длъжности в държавната агенция също за срок от три години. Наказателното производство срещу него е прекратено изцяло от въззивния съд поради изтекла абсолютна давност.

В. Г. Ц., в качеството му на длъжностно лице – Главен директор на Г. д. „У. на д. р. и в. з.“ е признат за виновен от първоинстанционния съд за участие в същите престъпления, като помагач на С. К., и е осъден на лишаване от свобода за срок от три години, като изпълнението на наказанието е отложено за петгодишен изпитателен срок. Присъединено е наказанието лишаване от право да заема длъжности в държавната агенция. Признат е за невиновен и е оправдан по обвинението за престъпление по чл.219, ал.4 от НК. Въззивният съд е изменил присъдата, като по отношение на престъпленията по чл.282, ал.3, вр. чл.20, ал.4 от НК на основание чл.305, ал.5 от НПК е приложил закона за давността.

Две юридически лица са конституирани като граждански ищци.

„БГ С.“ О. е предявило граждански иск срещу подсъдимия М. П. за сумата четири милиона шестстотин петдесет и осем хиляди четиристотин седемдесет и един лева и двадесет и пет стотинки, който е отхвърлен изцяло от Софийски градски съд и в тази част присъдата е потвърдена от Софийски апелативен съд.

Частично са уважени гражданските искове, предявени от ДА“ДРВВЗ“ срещу подсъдимите С. К. и В. Ц.. В тази част въззивният съд е потвърдил присъдата.

Постъпили са жалби от подсъдимите В. Н. К., К. Г. К., В. Р. Й., Ц. П. Й., Д. Х. А. и Н. Н. К., срещу потвърждаването на присъдата в частта, с която са осъдени за документна измама. Релевирани са и трите касационни основания.

В жалбата от В. К. се твърди липса на мотиви, тъй като не е извършен самостоятелен анализ на фактите, не са обсъдени възраженията за несъставомерност при липса на щета, поради факта, че съставител на инкриминирания документ е представляващ пострадалото лице, както и неустановен пряк умисъл. Според касатора материалният закон е приложен неточно при установяване на основаниято за плащане и за възстановяване на суми. Алтернативното искане за намаляване на наказанието е обосновано с допълнително изминалия период от време след постановяване на присъдата, както и поради липса на корист. С жалба от негово име и от името на подсъдимия Д. А., защитникът им подкрепя тезата за несъставомерност от обективна страна, която допълва със съображения, че правно значимият подпис за разпореждане е на представителя на агенцията, и че сумите от възстановения ДДС не са излезли от патримониума на предприятието, а на държавата. Обосновава липсата на умисъл с това, че при участие чрез пълномощник в инкриминираните действия, не са знаели, че зърното няма да бъде възстановено, че са имали основание да се доверят на записванията на св.Х. при подписване на акт за предаване на пшеницата, а достоверността на обясненията им в този смисъл се подкрепя от връщането на оригиналите на банковите гаранции, което не е обсъдено от съда. Изтъква, че наказанието „конфискация“ е наложено неправилно, тъй като не е установено имуществото на подсъдимите. Моли за приложение на чл.55 от НК.

К. К. също се позовава на липса на мотиви, и по-конкретно на такива, касаещи достоверността на приемателен акт № 3/30.12.2003г., или съзнаването на неговата недостоверност. Твърди, че съдът е приложил неправилно материалния закон при преценката на поведението на извършителя и ползвания от него документ, създали заблуждение у лицето с разпоредителна власт.

Защитникът на подсъдимите В. Й., Н. К. и Ц. Й. е изложил доводи за липса на мотиви, които е обосновал с липсата на отговор по възраженията, че инкриминираният документ не изпълнява функцията на средство на престъплението по чл.212, ал.1 от НК, както и не е уточнил какво е основаниято за получаване на имуществото. Твърди, че неправилно са игнорирани показанията на свидетели, които са заявили, че при съставяне на приемателните актове зърното е било възстановено и се е намирало в хранилищата, както и че погрешно е

определен кръгът от обстоятелства, които е възможно да се установят с ревизионен акт. Счита, че съдът е приложил неправилно материалния закон по отношение на изпълнителното деяние „ползване“ на документ, и приравнявайки освобождаването от задължение на получаване на имущество. Алтернативното искане за намаляване на наказанието е аргументирано с неразумно продължителния срок на наказателното производство.

С. К., чрез защитника си, е обжалвал решението само в гражданско-осъдителната му част. Изложените аргументи се свеждат до твърдение за несъставомерност на поведението му от обективна и субективна страна и допуснато съществено процесуално нарушение – липса на мотиви. Иска се отхвърляне на предявения граждански иск, алтернативно, връщане на делото за ново разглеждане.

Защитниците на В. Ц. обжалват решението по отношение на признаването му за виновен в осъществяване на двадесет продължавани престъпления по чл.282, ал.3 от НК с доводи по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, както и в частта, с която е осъден да заплати обезщетение за претърпени имуществени вреди на държавната агенция. Твърдят, че двете съдебни инстанции са възприели безкритично обвинителната теза, игнорирали са избирателно част от доказателствения материал, и не са изложили съображения за наличие на доказателства, установяващи съставомерна цел и пряк умисъл, че не са обсъдили характера на вменените като нарушени разпоредби, които не са императивни или не вменяват конкретно задължение. Считат, че решението е постановено при непълнота на доказателствата, заради отказ за назначаване на съдебно-счетоводна експертиза, която да провери твърденията на подсъдимия за положителен икономически ефект от реализираните сделки, както и за изискване на информация от Министерство на земеделието и Националната служба по зърното. Претендират оправдаване на подсъдимия и отхвърляне на гражданския иск, алтернативно – връщане на делото за ново разглеждане с указания за събиране на допълнителни доказателства.

ДА“ДРВВЗ“ обжалва частичното отхвърляне на гражданския иск срещу подсъдимите К. и Ц.. Възразява се срещу начина на определяне на размера на реално причинените вреди от престъплението по чл.282 от НК, и срещу преценката, че липсата на осъществено престъпление по чл.219 от НК изключва и ангажирането на деликтната отговорност.

В съдебно заседание защитникът на подсъдимия Ц. и самият той в лична защита, поддържат жалбата и молят за постановяване на оправдателна присъда и отхвърляне на гражданския иск. Възразяват срещу отказа да бъде назначена експертиза и да се систематизират и съобразят приемо-предавателните протоколи, надлежно подписани, формирали съзнание у подсъдимия за наличностите от зърно, тъй като не е имал задължение да посещава лично базите. Сочат свидетели, чиито показания не са обсъдени от предходните инстанции. Считат за установено, че подсъдимият не е допуснал нарушения, че зърното е възстановено, както и че е реализирана печалба от близо четиринадесет милиона лева.

Защитникът на К. настоява, че въззивният съд не е изложил собствени мотиви и не е отговорил на възраженията, а е преповторил дословно установеното от първата инстанция. Намира за установено, че не е осъществено противоправно поведение, поради което и гражданският иск следва да бъде отхвърлен изцяло.

От името на Д. А. и В. К. защитникът поддържа, че вместо да развие собствени съображения по повод на доводите в жалбите, въззивният съд е възпроизвел дословно мотивите на първата инстанция. Поддържа субективна несъставомерност с оглед установеното, че инкриминираните действия са извършвани от пълномощника Т. А., както и предвид наличието на актове за

предаване на зърното и връщането на банковите гаранции. Обективната несъставомерност обосновава с липсата на заблудено лице с разпоредителна власт и на неправомерно обогатяване на подсъдимите.

Защитникът на подсъдимите Н. К., В. Й. и Ц. Й. пледира делото да бъде върнато за ново разглеждане по изложените в жалбата съображения.

От името на подсъдимата К. защитникът ѝ също поддържа касационната жалба.

Представителят на ВКП моли решението да бъде оставено в сила. На изложените от защитниците доводи противопоставя факта на липсващата в държавния резерв пшеница.

В последната си дума присъстващите в съдебно заседание подсъдими Ц., К., Ц. Й. и В. Й. заявяват, че са невинни и молят да бъдат оправдани или делото да бъде върнато за ново разглеждане.

Върховният касационен съд, след като се запозна с доводите на страните, и извърши проверка в пределите по чл.347, ал.1 от НПК, намери следното:

Делото се отличава със значителна сложност, обусловена от броя на подсъдимите лица, от броя на престъпленията, за които са им повдигнати обвинения, от необходимостта да се изследват събития от продължителен период от време, от обема на доказателствения материал, от съвместното разглеждане на граждански иски. Настоящият състав констатира, че голяма част от оплакванията в касационните жалби на подсъдимите са сходни, поради което счита за удачно да разгледа последователно въпросите, свързани с деянията, квалифицирани като престъпления по чл.282, ал.3 от НК и тези, относими към престъпленията по чл.212, ал.4 от НК. Правилният подход е проблемите, поставени пред ВКС, да бъдат конкретизирани и систематизирани.

Обвиненията за престъпления по ПО ЧЛ.282, АЛ.3 ОТ НК могат да бъдат обособени в три групи според поведението на длъжностните лица, реализиращо нарушаване на служебните задължения като форма на изпълнителното деяние. Инкриминирани са издаването на заповеди за предаване на пшеница по първоначално сключените договори, сключването на анекси за допълнителни количества, съответно заповедите за предаване на тези количества зърно, и подписването на анекси за удължаване на срока за възстановяване на пшеницата. Доколкото подбудителството и помагачеството са акцесорни, и не съществуват самостоятелно, без извършителят да е осъществил поне опит за престъпление, приоритетно следва да бъдат обсъдени деянията, за които е повдигнато обвинение на подсъдимия С. К.. Преценката на тяхната съставомерност се налага, независимо че наказателното производство срещу него е прекратено, с оглед жалбата му срещу гражданско-осъдителната част на решението, както и с оглед на жалбата на квалифицирания като помагач В. Ц..

В стремеж към ограничаване на прекомерния обем и процесуална икономия, и прокуратурата и първоинстанционният съд са допуснали неточност при словестното описание на престъпленията. В заключителната част на обвинителния акт преобладаващата част от нарушените норми са посочени общо, а при индивидуализиране на отделните деяния, включени в продължаваното престъпление, такива или липсват, или фигурират като упрек, без конкретизиране на нарушени разпоредби. Разкъсана е връзката между поведението, осъществяващо изпълнителното деяние, и служебното задължение, с което то не е съобразено. В диспозитива на присъдата този недостатък е отстранен, но е допусната друга неточност, като вместо посочване на поведението, с което са осъществени отделните изпълнителните деяния, е записано просто „деяния“. Въпреки това, доколкото има съвпадение по време и по номера на договорите между въпросните

„деяния“ и инкриминираното в обвинителния акт поведение, както и с оглед мотивите на решението, волята на съда е ясна в достатъчна степен, за да се установи несъставомерност.

Първата категория действия, осъществяващи според апелативния съд изпълнителното деяние на престъплението по чл.282 от НК е издаването на заповеди за предаване на пшеницата по първоначалните договори и на допълнително договорените с анекс количества. Като основно и най-драстично нарушение на служебните задължения тук се откроява липсата на правно основание за предаването. Произволното разпореждане със стоки от резерва безспорно е в разрез със задълженията на председателя на агенцията и представлява нарушение на чл.5, ал.1 и ал.2, т.1, т.2, т.3 и т.5 от Устройствения й правилник. Установените по този повод факти са следните: Като обезпечение на вземането си, държавната агенция е следвало да получи от заемателя в 10-дневен срок от подписване на договора банкова гаранция в размер на 120% от цената на хлебната пшеница. Търговците, спечелили търговете, не спазили този срок и представили банкови гаранции по-късно. Агенцията ги приела и страните по договора разменили престации – заемодателят предал зърното, заемателят заплатил ДДС.

При посочените обстоятелства, тезата за липса на правно основание за предаването на пшеницата не може да бъде споделена. Тя се основава на т.VIII.11.4 от договорите, според която „Договорът влиза в сила след представяне на банкова гаранция до десет работни дни от подписването му. При непредставяне на банкова гаранция в този срок, действието на договора се прекратява.“ Цитираната клауза е логически неиздържана и съдържа очевидно вътрешно противоречие – няма как да бъде прекратено действието на договор, който не действа, защото не е влязъл в сила. Това налага съдът да тълкува договора съобразно действителната обща воля на страните. Смисълът, произтичащ от целия договор, от целта му, обичаите в практиката и добросъвестността е, че страните са поставили действието му в зависимост от настъпването на условие – обезпечаване на вземането. Страната, в чиято полза е уговорено това условие, е имала право да възрази при последващите действия на търговеца, но не го е направила. Вместо това е приела по-късно представената банкова гаранция. Според правилото на чл.292, ал.1 от ТЗ, мълчанието е равнозначно на приемане. Страните са се съгласили, че същественото условие е обезпечаването на заема, и след като то е изпълнено и никой не се е противопоставил, независимо от забавянето, изпълнението на договора е започнало. Във връзка с банковите гаранции, представени към договорите от първия търг, са предприети допълнителни действия от подсъдимия К. - той разпоредил изпращане на писма до банката-издател за проверката им, които са деловодно изведени, но по неустановени причини не са постъпили в Ц.. Това обстоятелство е ирелевантно, тъй като визираното в договора условие е представяне на гаранция от търговеца, а не потвърждаване на автентичността на документа от страна на банката.

Във връзка с валидността на договорите неправилно е констатирано и друго нарушение, а именно, че подсъдимите длъжностни лица не са спазили изискването да опресняват стоки от резерва само чрез продажба срещу парични средства. Осъществената „продажба чрез замяна“ според съда представлява по същество стоков кредит, който е забранен /стр.153 горе от въззивното решение/. В решението не се сочи нормата, съдържаща забраната. Този извод е в противоречие с материалния закон. Подобна забрана липсва в разпоредбите, посочени в обвинението като нарушени. Измежду тях за продажба се говори единствено в чл.19 от Устройствения правилник на агенцията и в чл.1, ал.1, чл.2 и чл.18 от

Наредба № 7/97г. за продажба на движими вещи частна държавна собственост. Първата от трите цитирани разпоредби не е императивна, а дефинира предмета на акта. Останалите две регламентират реда за извършване на продажбите, без въобще да засягат възможността за сключване на друг вид договори, още по-малко да ги забраняват. Нещо повече, на стр.44 от решението се сочи, че правомощията на Председателя са регламентирани в Наредба за държавни резерви и военновременни запаси, а в приложение № 1, чл.4, т.13 от въпросния нормативен акт изрично се допуска покупката и реализацията на стоки от резерва да се осъществява и с бартерни сделки. Приетата по-късно Наредба за условията и реда за организиране на дейностите по държавните резерви и военновременните запаси в чл.16, ал.3 изрично визира договора за заем, като начин за обновяване на резерва.

Съществува и процесуална пречка подсъдимите да бъдат признати за виновни в осъществяването на такова нарушение, тъй като липсва надлежно обвинение. По повод съществуващата в агенцията практика обновяването на резерва да се извършва чрез замяна на стоки, в обвинителния акт се твърди, че „в нормативната уредба не е била предвидена правна възможност за подмяна чрез стоков кредит“ /стр.9/. Липсва фактическо твърдение за нормативна забрана, а в гражданското право и при търговските сделки е валиден принципът, че всичко, което не е забранено от закона е позволено.

С оглед изложеното, от правна страна се налага изводът, че сключените договори между Държавната агенция и спечелилите участници в търга са валидни, породили са действие и са послужили като годно правно основание за предаване на пшеницата.

Правният извод, че договорите представляват валидно основание за разпореждане със зърното, е от решаващо значение за съставомерността на деянията, осъществени чрез подписване на анекси към тях за допълнителни количества и издаване на заповеди за разпореждане с пшеницата от страна на председателя на агенцията. Съдът е приел, че с посочените действия е причинена вреда, която е имуществена и е в размер на равностойността на предаденото зърно. Това становище е в противоречие с установените факти. Предаването на пшеницата не е било безвъзмездно, а по договор, предвиждащ връщане на зърно от новата реколта в същото количество и в определен срок. Уговорено е вземане в полза на Държавната агенция, дължимо по силата на договора, просто падежът все още не е настъпил. То е възникнало и съществува в патримониума на предприятието като част от имуществото му, доколкото към последното се отнасят активи от всякакъв вид, оценени права и правни очаквания. Въпросът в кои случаи е възможно даването на стоки на кредит да съставлява длъжностно престъпление е разрешен в съдебната практиката още с ТРОСНК № 50/1980г., в което е формулирано изискването разпореждането на длъжностното лице да е „окончателно и безвъзмездно“, а настоящата хипотеза не е такава.

Според приетите за установени факти ДА“ДРВВЗ“ в крайна сметка действително е понесла вреди, но те не са настъпили на инкриминираните дати, когато подсъдимият К. е подписал заповедите и анексите, а на по-късен етап, когато срокът за възстановяване на зърното е изтекъл без то да е било предадено в базите. Вредите не са последица от поведението на длъжностните лица от агенцията, сключили сделките и работили по подготовката и реализацията им, а от поведението на другата страна, която не е изпълнила договорните си задължения. Ако търговците, спечелили търговете, бяха възстановили количествата зърно според уговорените клаузи, имуществени вреди за агенцията не биха настъпили.

Някои от установените обстоятелства създават съмнение за изначална липса на намерение договорите да бъдат изпълнени. Такива са например прилагането към

тръжните книжа на фючърсни договори със зърнопроизводители, каквито реално не са били сключени, представянето на неистински банкови гаранции и др. По този повод следва да се отбележи, че по принцип наличието на договор не изключва *a priori*, извършването на престъпление срещу собствеността, но за да бъде ангажирана наказателната отговорност на длъжностното лице за някаква форма на участие в такова престъпление, е необходимо в момента на разпореждането то да е съзнавало, че другата страна не възнамерява да изпълни своите задължения, а цели единствено неправомерно обогатяване, респективно причиняване на вреда. Такова обвинение не е повдигнато, нито се твърдят подобни обстоятелства. Нещо повече, логически следва, че съзнание за обществена опасност към момента на подписване на договорите и предаване на зърното няма как да е било формирано у подсъдимите К. и Ц., защото са действали съгласувано със свидетелите Т. А. и К. А., които са посредничали в отношенията между тях, от една страна и подсъдимия М. П. и приближените, от друга, а те са третираны от прокуратурата като пострадали.

В обобщение, установява се, че имуществените вреди са в пряка причинна връзка с поведението на неизправната страна по договорите, а не с това на подсъдимите К. и Ц.. Тъй като причинната връзка е елемент от състава на престъплението, следва да се приеме, че то не е осъществено от обективна страна.

Обсъжданите деяния са несъставомерни и поради липса на друг елемент от състава – специалната цел. Според решението с поведението си подсъдимите са желали да набавят материална облага за „И. П.“ О.. Всъщност апелативният съд не е обсъдил целта като субективен елемент, тъй като не е извел никакви данни за подобен движещ мотив и формирано намерение при предприемане на инкриминираните действия от страна на подсъдимите, а е извел наличието ѝ от обективно постигнатия резултат. Такъв подход е допустим, доколкото резултатът е бил предвидим и закономерен, но като реализация на съставомерната цел, не представлява облага за „И. П.“ О.. Въззивната инстанция е приела безкритично тезата на обвинението, че дружеството е придобило пшеница на сравнително ниска цена с добро качество и в голям обем, без да обоснове извода си и да посочи какво необичайно има в това. Св.В. не е получил зърното безвъзмездно, а го е заплатил. Не са изследвани и установени по надлежен ред нито качеството на инкриминираното зърно, нито пазарните цени на стока от същия вид към инкриминирания период.

По-същественото е, че по принцип, полученото при реализация на изгодна сделка, не представлява „облага“ по смисъла на чл.282, ал.1 от НК. Логичното поведение на участниците на пазара при свобода на договарянето е, търговецът да сключва такива сделки, които биха му били от полза. При взаимно изгодни сделки ползите са и за двете страни, т.е. от факта, че едната страна е спечелила, не следва непременно, че другата е ощетенa. В случая не е установено подсъдимите да са действали със съзнанието и намерението ползата да е единствено за „И. П.“ О.. Те са преследвали своя правомерна цел – да обновят държавния резерв от пшеница. Не са опровергани твърденията на подсъдимия Ц., че избраният начин за постигане на тази цел е бил икономически най-изгодният. Съдът не е проверил изложената от него и защитниците му теза, като е отказал да съпостави евентуалните финансови резултати от директна продажба с последваща покупка, с тези от отложена замяна на старо зърно с ново. На възраженията им е отговорил, че при липсващо зърно не може да се преценява икономическият ефект, защото няма две цени, които да се сравнят /стр.81/. Така формулираното становище е неточно. При сключването на договорите ръководството на Държавната агенция не е предполагало, че зърното няма да бъде върнато. Ако председателят ги е подписал със съзнанието, че другата

страна не възнамерява да изпълни задълженията си, то той и длъжностното лице – помагач, биха отговаряли за друго престъпление. Такъв умисъл не се твърди от обвинението, поради което е недопустимо да им се вмени задължението да предвиждат чуждо неправомерно поведение. Преценката дали договорът е изгоден, подсъдимите е следвало да направят преди сключването му, като сравнят цената на пшеницата към момента на предаването ѝ с очакваната цена към момента, когато е следвало да бъде върната. Източникът на данни за цената на зърното на вътрешния пазар е нормативно уреден в приложение № 1, чл.5, ал.1 от Наредбата за държавни резерви и военновременни запаси. При повишение на цените, Държавната агенция би спечелила и икономическият ефект за нея би бил положителен, с оглед клаузата по т.Ш.6., според която „Ако цената на хлебната пшеница при връщането е по-висока, разликата е за сметка на заемателя.“

По отношение на престъпленията, осъществени чрез подписване на допълнителни споразумения за удължаване на срока за връщане на пшеницата, обвинението е за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в смущения в дейността на държавния орган, чрез неподдържане на постоянно нетно ниво за повече от три месеца. Мотивирайки решението си досежно вредните последици с неимуществен характер, като елемент от състава на престъпленията по чл.282, ал.3, вр. ал.2 от НК, въззивният съд е допуснал нарушения. Правните изводи са формулирани лаконично в абз.1 на стр.149. Липсва разграничение между обстоятелствата, които съставляват елемент от основния състав на престъплението – „вредни последици“, и тези, обуславящи по-тежко квалифициращия признак – „особено тежък случай“. По недопустим начин съдът е излязъл извън рамките на обвинението, като е отнесъл вредните последици и от имуществен и от неимуществен характер към всички престъпления по служба, докато в обвинителния акт те са диференцирани според изпълнителното деяние и предназначението на облагата. Обвинението е за вредни последици, изразяващи се в намаляване на изискуемото постоянно нетно ниво на запасите за повече от три месеца, а съдът е приел, че са настъпили, заради негативния обществен отзвук, необходимостта да се създаде нарочна парламентарна комисия, и предприетите законодателни мерки. Не е отстранено вътрешното противоречие между тезата, че дейността на държавните органи е дестабилизирана поради намаляване нивото на зърното, и обстоятелството, че през същия период за подпомагане на зърнопроизводителите, държавата е интервенирала на пазара и е предприела изкупуване допълнително на 200 000т. пшеница. Въвеждането на нови факти, изпълващи елемент от състава на престъплението, срещу които подсъдимите не са се защитавали, представлява съществено процесуално нарушение.

Твърдението, че е съществувал период, по-продължителен от три месеца, през който не е поддържано постоянно нетно ниво на пшеницата, е възведено като обвинение срещу подсъдимите К. и Ц. по три различни начина – като настъпила вредна последица от неимуществен характер, като обстоятелство, обуславящо особена тежест на случая, и като нарушение на служебните задължения по чл.19 от Устройствения правилник на ДА“ДРВВЗ“. Независимо като какъв елемент от правната квалификация се разглежда, по отношение на това обстоятелство решението не е надлежно мотивирано. От съдържанието му не става ясно по какъв начин и въз основа на какви доказателства е установено намаляването на нивото. Преди всичко не е посочено какво е въпросното нетно ниво. В контролирания съдебен акт не е обсъждано решението на Министерски съвет, с което е определено. При това е възможно към момента на предаване на зърното и три месеца по-късно, да са действали различни решения на Министерския съвет, доколкото нормативите подлежат на промяна. Не е ясно дали преди

инкриминираните деяния пшеницата в резерв е била повече, по-малко, или точно колкото е предписаното количество. Самата Наредба за държавни резерви, действала към момента на сключване на договорите, в чл.22, ал.6 допуска съществуването на наднормативни резерви и възможността председателят да се разпорежда с тях. В предложението на председателя на държавната агенция до МВС за деблокиране на пшеница фигурират конкретни цифри – колко е наличното зърно общо, каква част от него е държавен резерв и каква военновременен запас, каква част се съхранява от външни съхранители и каква в собствени бази. Тези данни е следвало да бъдат проверени и съпоставени с норматива. Не е ясно до какво ниво е намаляло зърното след предаването на количествата по сделките, предмет на обвинението. Не е ясно дали три месеца по-късно това ниво се е задържало, или е вариало в резултат на други сделки за деблокиране или попълване на резерва. Данни за такива сделки се разкриват от обстоятелството, че комисията е класирала и други участници в търговете, извън осигурените от подсъдимия М. П., по-голямата част от които също са получавали и възстановявали пшеница. Логиката предполага мотивите към тази част от решението да съдържат конкретни величини - колко е била пшеницата преди предаването на част от нея в изпълнение на инкриминираните договори, каква е нормата нетно ниво и с колко е спаднала след предаването ѝ, до кога е продължила да бъде по-ниска от определената. С оглед изискването за причинна връзка между нарушението и настъпилите вреди, или дори само с оглед отговорността на длъжностните лица, следва да се провери дали други фактори са довели до вариране на нетното ниво през този период. За да постанови решението си, въззивният съд е приел, че преди зърното да бъде предадено на шестимата подсъдими В. К., К. К., В. Й., Ц. Й., Д. А. и Н. К., количеството му е съответствало точно на определеното с решение на Министерския съвет; че в следващите три месеца достигнатото ниво не е вариало; че след като не е възстановено три месеца по-късно, количеството на зърното е продължило да бъде по-ниско от изискуемото. Тази теза не е построена върху събрани и анализирани доказателства, а почива на предположения, с което е нарушен чл.303 от НПК.

Безспорно установен факт е, че по повод второто предложение на Председателя на агенцията за деблокиране на резерв от пшеница, Междуведомственият съвет е взел решение 30 000т. да се деблокират със срок на възстановяване от шест, а не три месеца. В протокол №8/11.06.2002г. не е фиксирана датата, на която изтичат тези шест месеца, поради което съдът е следвало да я установи, както и да изясни от кой момент невъзстановяването на посоченото количество представлява нарушение.

Друг произволен и неаргументиран извод в решението по посочените пунктове е направен от съда по повод специалната цел. Облагата за отделните търговци според въззивното решение се изразява във възможността да оперират с паричните средства, получени от „И. П.“ О. за по-продължителен период от време. Всъщност сред приетите за установени факти липсват данни за каквито и да било отношения между подсъдимите длъжностни лица и участниците в търга. Наличието на субективния елемент е само предположение, направено на базата на закономерния обективен резултат. Дори и той, обаче, не е безспорен с оглед приетото за установено, че със средствата се е разпореждал обвиненият за ръководител на групата М. П., а плащанията към отделните търговци са били само частични и средствата от сметките им са разходвани веднага за внасяне на ДДС и депозити за участие в търгове, или предавани на счетоводителките му.

Част от посочените процесуални нарушения са отстранени, но те касаят само отделни елементи от състава на престъплението по чл.282 от НК. По

надлежен ред с категоричност е установена липсата на други елементи, най-вече на нарушение на служебни задължения, които да са в причинна връзка с вредните последици, т.е. като цяло деянията са несъставомерни и в тази част делото не подлежи на преразглеждане от въззивната инстанция, а следва да бъде приложена разпоредбата на чл.354, ал.1, т.2, пр.3 от НПК и подсъдимите К. и Ц. да бъдат признати за невиновни от касационния съд.

Правният извод, че извършените деяния не съставляват престъпления, в пълна степен се отнася и до необжалвания подсъдим К.. По отношение на него е приложима разпоредбата на чл.347, ал.2 от НПК. Оправдаването съставлява по-благоприятен изход за подсъдимото лице в сравнение с прекратяването на наказателното производство, поради което решението следва да бъде отменено и по отношение на С. К..

Решението на апелативния съд по обвиненията за престъпления по **чл.212, ал.4 от НК** подлежи на отмяна и връщане за ново разглеждане. Допуснати са съществени процесуални нарушения при събирането, проверката и анализа на доказателства относно предмета на измамата.

Съдът е приел, че предмет на документните измами са сумите, представляващи ДДС по договорите. Законът изисква те да са получени без правно основание. Такова би липсвало, ако доставката не е осъществена, в противен случай правното основание би било налице и деянието е несъставомерно. При възстановяване на част от пшеницата, би съществувало правно основание за получаване на част от сумата, платена като ДДС. Именно по тази причина е от съществено значение изясняването на въпроса има ли върнато зърно на Държавната агенция.

В становищата си по същество страните поставят този проблем и във връзка с вредните последици от престъплението по служба, но доколкото те са следствие от неизпълнението на договорите, а не от деянията на Председателя и Директора на дирекция, настоящият състав прецени, че систематичното му място е при обсъждане на обвиненията за документни измами.

Порок на решението представлява, от една страна липсата на категорична позиция по въпроса дали е възстановено зърно и какво количество, а от друга възприетият подход за изброяване на многобройни примери на неупражнен контрол и невярно документиране на доставките, без да бъдат анализирани и свързани в логическа верига, водеща до единствения възможен извод, че пшеницата не е върната. Въззивният съд е изместил фокуса на аналитичната си дейност от въпроса дали пшеницата е възстановена, към това как е документирано възстановяването ѝ. Този подход е погрешен, тъй като възстановяване на ДДС се дължи и в случай, че действителните източници на зърно са различни от отразените документално.

Единствено по повод количествата 7 000т. и 9 000т. предадени в база „С.“ съответно от „В.“ Е. и „В и Н“ АД, отразени в приемателни актове №№ 1 и 2 от 28.01.2004г., съдът е заявил ясно становище, че възстановяване не е имало, кредитирайки показанията на лаборанта Й. П., че към тази дата там се е съхранявал само слънчоглед. Позиция за останалите количества не е изразена по категоричен и недвусмислен начин.

Преди пространно да проследи пороците на кантарните бележки, фактурите, протоколите и другите документи, послужили за удостоверяване на несъществуващи събития, съдът е следвало да структурира изложението си с оглед предмета на доказване по чл.102 от НПК, чиито рамки се задават от прокуратурата. По същество обвинението е за създадено заблуждение, че е настъпило данъчно събитие. Това налага преценката за съставомерност на деянията, да се отнесе

темпорално към момента, в който подсъдимите са създали привидност за осъществена облагаема доставка. Именно тогава за Държавната агенция е възникнало задължение за възстановяване на ДДС. На установяване подлежи количеството зърно, постъпило в базите към датата, на която възстановяването е прието за осъществено. Всички последвали събития, довели до промяна в наличностите, могат да се обсъждат само като косвени доказателства за количествата преди промяната.

В решението е очертана замислената от подсъдимия М. П. „схема“ за фиктивно възстановяване на зърното, която /стр.92, абз.последен/ включва действително връщане на „малко количество пшеница“. С получаването ѝ от агенцията, е осъществена облагаема доставка, поради което следва да се установи стойността ѝ към този момент.

Според апелативния съд „схемата“ е с продължение, но то е насочено към друга цел, осъществено е с други противоправни действия, от други извършители, и за тези факти не са повдигнати обвинения. Съдът е обсъждал подробно цялата реализирана след датите на деянията дейност по съставяне на оправдателни документи, отразяващи неслучили се продажби на зърно от базите, замени, отклонения, зарази и болести на пшеницата, без да съобрази, че тя не е осъществена с цел получаване на сумите за ДДС, а за да могат натоварените със съхранението лица да избегнат отговорност.

Отделни факти, приети за установени също са в подкрепа на тезата за частично изпълнение на договорите, което създава вътрешно противоречие в контролирания акт, тъй като сумите, предмет на престъпленията, са калкулирани като процент, равен на данъчната ставка върху цена на цялото количество по договорите, без да се изключи стойността на върнатото.

На 29.10.2003г. в агенцията са постъпили писма от БГ“С.“, „А.“, „П. И Ш.“ и „Т. И.“, с които дружествата заявяват цялостно възстановяване на полученото зърно в базите „У.“ и „К.“, и молят то да бъде прието и окачествено. Вместо да посочи дали действително е реализирано възстановяване, съдът е коментирал незаконосъобразния подбор на мястото на доставка, липсата на компетентност у проверяващите експерти от териториалните дирекции, неизпълнението на служебните им задължения, и лъжливото документиране.

В базата „У.“ би трябвало да са върнати количествата, дължими от БГ“С.“ и „А.“. Срещу А. и А. не са повдигнати обвинения по чл.212 от НК, но стойността на пшеницата, получена от тях е включена като вредна последица от осъществено престъпление по служба, поради което за пълнота, и с оглед фактическата връзка, следва да бъде обсъдена и тази част от решението. Апелативният съд е установил, че липсват 14 700т. /стр.105, абз.последен/, а е следвало да провери дали са върнати 18 484,03т. Не е ясно какво е приел по повод разликата от 3 784т. По отношение на дружеството БГ“С.“ на стр.81 от решението, е посочено, че в база „Г. Т.“ е възстановило 1 608,187т.

В базата „К.“ е следвало да се намират общо 20 000т. зърно, възстановено от „П. И Ш.“О. и „Т. И.“О., за които св.Л. изготвила 5бр. приемателни актове. Изводът на съда е, че тези количества пшеница не са възстановени в държавния резерв, но наред с това е прието за установено, че при проверката в един от четирите склада е имало зърно с човешка височина. Като реално възстановени от „Т. И.“ в решението са цитирани /стр.133 долу - 134/ дори конкретни количества: в зърнобаза „У.“ 447, 450т., в „К.“ 1 546,64т., в „С.“ 500,16т., в „С.“ 296,36т., в „О.“ 963,08т. Кредитирани са показания на охранителите в база „К.“, които свидетелстват, че имало незначително количество зърно само в един от складовете, а през м.февруари 2004г. били вкарани с камиони около 1000т./стр.109/. Въпреки

това съдът е направил извод, че задължението на дружеството е останало изцяло неизпълнено.

По подобен начин съдът е подходил и към изясняване на обстоятелствата, свързани с възстановяване на пшеницата от „М.“О.. Изготвен е приемателен акт № 3/30.12.03г. за предадени 9 000т. в зърнобаза „С.“. Подробно е опровергана истинността на документите, с които е удостоверено постъпването на пшеницата в зърнобазата. След това е отделено внимание на невярното документиране на действия, извършени след датата на приемането. Все пак съдът е констатирал, че тази доставка е била проверена и реално от представители на териториалната дирекция в гр. Плевен /стр.115, абз.7/, но преценката на наличните количества е направена „чрез почуквания по стените на силозите“. Не са извършени точни измервания, но в силозите е имало зърно. Този факт е игнориран в решението и въззивният съд отново не е изяснил колко е била възстановената пшеница и защо не е отчетена като такава.

Възстановяването на 8 800т. и 6 500т. пшеница от „Е.“О. и ЕТ“Н. К.“ в база „Б.“ е документирано в приемателни актове №№ 1 и 2 от 16.01.2004г. Проследени са пороците и нарушенията при изготвянето, както на самите приемателни актове, така и на кантарните бележки и фактурите, удостоверяващи, че задължените лица са закупили и доставили дължимото зърно, а също така и на документалното напускане или унищожаване на вече отчетените като постъпили количества. Същевременно на стр.42, абз.3 от решението апелативният съд приема, че в зърнобаза „Б.“ били възстановени „незначителни количества“. И в този случай липсва ясен и категоричен извод колко пшеница е била възстановена и колко ДДС се е следвало за така осъщественото възстановяване.

Отказът да се изследват обстоятелства и да се обсъдят установени факти в подкрепа на защитната версия засяга непосредствено правата на подсъдимите и съставлява съществено процесуално нарушение. Констатираното касационно основание налага отмяна на решението в частта, касаеща обвиненията за престъпления по чл.212, ал.4, вр. ал.1 от НК, и връщане на делото на въззивната инстанция. При новото разглеждане апелативният съд следва да установи дали има възстановена пшеница от количествата, вписани в инкриминираните седем броя данъчни фактури.

Необходимостта от допълнително изясняване на съществени факти, свързани с поведението на подсъдимите лица, от които могат да се направят изводи за наличие или липса на умисъл, препятства произнасянето на касационната инстанция по възраженията във връзка със субективната страна на деянията.

Като част от правните изводи апелативният съд е приел, че не е необходимо да се установява конкретното физическо лице, въведено в заблуждение, нито конкретното физическо лице, извършило разпореждането, а е достатъчно да е ясно, че е длъжностно лице от централното управление на държавната агенция. Тези съображения са изказани по повод практическата невъзможност да се установи самоличността на служителите, ангажирани с проверката на документите и изплащането на сумите, и обективират неправилно разбиране за разпореждането като фактическо, а не юридическо действие. Разпореждането, като юридическо действие, е резултат от проява на човешката воля и съзнание и представлява външен израз на взето решение за прехвърляне на имущество в патримониума на облагодетелствания от измамата. За да осъществи престъплението, деецът въздейства върху лицето, оправомощено да вземе такова решение и да го реализира. Без значение е, че преди да осъществи разпоредителния акт, са му били предоставени становищата на други служители. Тяхната компетентност е да извършат проверка по определени въпроси, но не и да се разпоредят с

имуществото, предмет на престъплението. Аналогично, извършеното от служителите, ангажирани с осъществяване на паричните преводи също не представлява разпореждане, тъй като те са действали в изпълнение на чужда заповед. С оглед изложеното, при новото разглеждане на делото, съдът следва да изясни кое е лицето /или колективният орган/ с разпоредителна власт, мотивирано чрез създадена неправилна представа за действителността да се разпорежи с инкриминираните суми.

Останалите възражения на жалбоподателите за неправилно приложение на материалния закон при постановяване на решението по обвиненията за квалифицирана документна измама, са неоснователни. Съдът е приел, че документите са послужили на подсъдимите, за да получат имущество, а не за да се освободят от задължение. Този правен извод напълно съответства на нормативната база. Договорите между подсъдимите и държавната агенция са за стоков заем. Търговците, класирани на търговете, са получили пшеница от стара реколта, но не са я заплатили, а вместо това са се задължили след определен период от време да върнат същото количество зърно, но от новата реколта. Така създадите се отношения попадат изцяло в хипотезата на чл.34, ал.1 от действащия към датата на деянието ППЗДДС. Според него, когато плащането е уговорено в стока, се приема, че се извършват две доставки, при които доставчикът по едната е получател по другата. В същия смисъл е и становището на ТДД „големи данькоплатци“ от м.януари 2003г. В него е уточнено, че получателят по облагаемата доставка дължи ДДС и при бартери и стокови кредити. Приложимият ЗДДС/отменен през 2006г./ в чл.55а, ал.1 определя, че сумата на начисления данък се получава от доставчика заедно с плащането по доставката по негова ДДС-сметка. От горното е видно, че законовата предпоставка за получаване на сумата, съставляваваща ДДС, е осъществяването на облагаемата доставка. С оглед споменатите по-горе клаузи, облагаемата доставка представлява същевременно и насрещна престация, с която се погасява възникналото договорно задължение. При това положение, напълно логично е освобождаването от задължение по договора и възникването на правото за получаване на сумата, представляваща ДДС, да произтичат от един и същ юридически факт, а именно, доставката на пшеница. От материалноправна гледна точка не съществува пречка един документ да служи за надлежно удостоверяване на няколко различни обстоятелства – в случая, че е погасено задължението по договора, и че се дължи ДДС.

Правилно и съответно на нормативната уредба е и становището, че приемателните актове са средството, с което лицето с разпоредителна власт е въведено в заблуждение относно съществуването на основание за плащане. Според разпоредбата на чл.15, ал.2 от Наредбата за условията и реда за организиране на дейностите по държавните резерви и военновременните запаси, заприходването на държавни резерви и военновременни запаси се извършва след получаването им в складовата база на съхранителя с издаване на приемателен акт съгласно приложение № 1 с приложен сертификат за качество, който е неразделна част от акта. Заприходването представлява счетоводно отразяване на факта, че агенцията е получила актив, следователно приемателният акт е годно доказателство за прехвърлянето на собствеността.

Изводът на въззивния съд, че фактурата, като удостоверителен документ с невярно съдържание е възможно да служи за средство на престъплението, е неточен. Действително трайната съдебната практика, най-вече по търговски дела, определя фактурата като годно доказателство за съществуването на определени обстоятелства – за наличието на облигационни отношения между страните, за количеството и цената на стоката, за начина на плащане, за издателя и др., но в

случая решаващото обстоятелство е реалното предаване на зърното, което фактурата не удостоверява. Тя няма самостоятелно значение, за въвеждането в заблуждение относно това обстоятелство, но като приложение към приемателния акт е била необходима с оглед предстоящото плащане на ДДС. При съществуващата система на отчетност и документооборот, оправомощеното лице не би могло да извърши акт на имуществено разпореждане, без представена данъчна фактура, и престъплението не би било довършено.

Пред ВКС се изтъква и аргументът, че сумите за възстановяване на ДДС не са напуснали патримониума на Държавната агенция, а на държавата. Действително, формулировката в присъдата на първоинстанционния съд е неprecизна, а въззивната инстанция пропуснала да вземе отношение по нея. Подсъдимите са признати за виновни, че са получили „от Държавна агенция „Държавен резерв и военновременни запаси“ без правно основание чуждо движимо имущество, собственост на Републиканския бюджет“. Всъщност Републиканският бюджет не би могъл да бъде титуляр на правото на собственост поради липсата на правосубектност. Той е част от бюджета на държавата и по своята същност представлява списък с приходи и разходи. Коректно е да се посочи, че средствата не са на Републиканския бюджет, а на държавата, но тъй като тя встъпва в правоотношения чрез своите органи, компетентните разпоредители с държавни средства в случая са Министъра на икономиката, като първостепенен разпоредител и ДА „ДРВВЗ“, като второстепенен. Именно това са установили инстанциите по същество. За съставомерността на деянието не е необходимо да съществува идентичност между измамения и ощетения. Във въззивния акт достатъчно добре е изяснен механизмът на разплащане и произхода на средствата. Допуснатата неточност не представлява касационно основание, и няма пречка да бъде отстранена при новото разглеждане на делото, без това да доведе до съществено изменение на обвинението.

По възраженията във връзка гражданските иски:

Жалбата на гражданския ищец ДА „ДРВВЗ“ в частта, касаеща обвинението по чл.219 от НК е аргументирана с принципната възможност деянието да не осъществява състав престъпление, но да представлява непозволено увреждане. Такава хипотезата би била налице при оправдаване на подсъдимия поради липса на умисъл, доколкото при иск за вреди от лично поведение е достатъчно да се установи непредпазливост. Апелативният съд е посочил, че оправдаването на Ц. по обвинението за извършена по непредпазливост безстопанственост „изключва напълно възможността да носи отделна гражданска отговорност за тези действия“ /стр.146 от решението/. Така формулираното съображение следва да бъде допълнено, тъй като в конкретния случай формата на вина или пълната ѝ липса нямат отношение към отхвърлянето на гражданския иск. Първоинстанционният съд не се е занимавал с вината, тъй като е констатирал липса на обективен елемент от състава – щета. Вредата е задължителна предпоставка за ангажиране на деликтната отговорност, а с влязла в сила присъда е установено, че с поведението си, квалифицирано от прокуратурата като безстопанственост, подсъдимият не е причинил такава. Съобразно чл.300 от ГПК, влязлата в сила присъда е задължителна при решаването на спор за гражданските последици от деянието.

Изцяло следва да бъдат отхвърлени и исовете, предявени от Държавната агенция срещу подсъдимите К. и Ц., за вреди, произтичащи от деянията, съставляващи престъпления по чл.282, ал.3 от НК. Претендира се стойността на хлебната пшеница, предадена по договорите „за продажба чрез замяна“ и анексите към тях. Така осъщественото разпореждането със зърното е в изпълнение на сключени търговски сделки, и не може да се определи като виновно и

противоправно поведение на длъжностни лица. Агенцията не би претърпяла вреди, ако договорите бяха надлежно изпълнени от съконтрагентите ѝ. От правна страна според установените обстоятелства се налага изводът, че вредите не са причинени от непозволено увреждане, а от неизпълнение на договорни задължения. Отговорността за тях не е на подсъдимите длъжностни лица, а на неизправните страни по договорите.

Водим от горното, и на основание чл.354, ал.1, т.1, т.2, пр.3 и т.5 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 341 от 07.08.2019 г., постановено по ВНОХД № 94/2019 г. по описа на Софийски апелативен съд, В ЧАСТТА, с която подсъдимите **С. Н. К.** и **В. Г. Ц.** са признати за виновни в осъществяването на престъпления по чл.282, ал.3 вр. ал.2, пр.1 и пр.2 вр. ал.1, пр.1, вр. чл.26, ал.1, вр. чл.20, ал.2 от НК/за К./ и във вр. с чл.20, ал.4 от НК /за Ц./, като на основание чл.304, вр. чл.24, ал.1, т.1 от НПК, ги признава за невиновни и ги оправдава по така повдигнатите обвинения.

ОТМЕНЯ решението В ГРАЖДАНСКО-ОСЪДИТЕЛНАТА ЧАСТ, като ОТХВЪРЛЯ ИЗЦЯЛО ПРЕДЯВЕНИТЕ на основание чл. 45 от ЗЗД ГРАЖДАНСКИ ИСКОВЕ от ДА „ДРВВЗ“ срещу **С. Н. К.** за сумите от: 699 932,48 лв. ; 825 000 лв.; 726 000 лв.; 742 500 лв.; 131 250 лв.; 175 000 лв.; 701 250 лв.; 742 500 лв.; 742 500 лв. и 262 500 лв., представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди, КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ, както и в частта досежно присъдените в тежест на **С. Н. К.** държавна такса и разноски по делото.

ОТМЕНЯ решението В ГРАЖДАНСКО-ОСЪДИТЕЛНАТА ЧАСТ, като ОТХВЪРЛЯ ИЗЦЯЛО ПРЕДЯВЕНИТЕ на основание чл. 45 от ЗЗД ГРАЖДАНСКИ ИСКОВЕ от ДА „ДРВВЗ“ срещу **В. Г. Ц.** за сумите от: 699 932,48 лв.; 825 000 лв.; 726 000 лв.; 742 500 лв.; 131 250 лв.; 175 000 лв.; 701 250 лв.; 742 500 лв.; 742 500 лв. и 262 500 лв., представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди, КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ, както и в частта досежно присъдените в тежест на **В. Г. Ц.** държавна такса и разноски по делото.

ОТМЕНЯ решение № 341 от 07.08.2019 г., постановено по ВНОХД № 94/2019 г. по описа на Софийски апелативен съд, В ЧАСТТА, с която подсъдимите **В. Н. К., К. Г. К., В. Р. Й., Ц. П. Й., Д. Х. А. и Н. Н. К.** са признати за виновни в извършване на престъпления по чл.212, ал.4, пр.1 вр. ал.1, пр.1 НК, И ВРЪЩА ДЕЛОТО ЗА НОВО РАЗГЛЕЖДАНЕ НА ВЪЗЗИВНИЯ СЪД от стадия на съдебното заседание.

ОСТАВЯ В СИЛА решението в останалата му част.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.